

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa M. A. D.
przeciwko P. w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt III APa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód M. A. D. wniósł przeciwko P. w W. o zapłatę kwoty 90.633,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 14 marca 2016 r., sygn. akt XXI P [...], zasądził od pozwanego tytułem odprawy kwotę 58.128 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty (pkt 1), w pozostałym zakresie oddalił powództwo (pkt 2), rozstrzygając o kosztach procesu (pkt 3), nadając wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 9.416,96 zł (pkt 4).

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części, to jest w zakresie punktów 1, 3 oraz 4.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 19 września 2017 r., sygn. akt III APa [...], zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. w zakresie pkt. 1 w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odprawy kwotę 25.640,58 zł z ustawowymi odsetkami należnymi od 1 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, wyliczonymi w sposób

określony w wyroku (pkt I), oddalił apelację w pozostałej części (pkt II), znosząc pomiędzy stronami koszty procesu (pkt IV).

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] w części, to jest w zakresie pkt. II - oddalenia apelacji oraz pkt. III (mylnie oznaczonego w zaskarżonym wyroku jako pkt IV) dotyczącym zniesienia pomiędzy stronami kosztów procesu. Zarzucono naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: (-) § 3 i 4 umowy nr [...] z dnia 29 kwietnia 2014 r. oraz umowy nr [...] z dnia 29 kwietnia 2014 r. przez ich błędną wykładnię, która doprowadziła do przyjęcia, że pozwany mógł potrącić jedynie wymagalne należności powoda względem pozwanego; (-) art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie w stanie sprawy, polegające na przyjęciu, że strony umowy pożyczki nie mogą ułożyć stosunku prawnego pomiędzy sobą w sposób polegający na możliwości potrącania wzajemnie kwot (w tym także niewymagalnych); (-) art. 498 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przypadku dokonywania umownego potrącenia muszą zostać spełnione przesłanki potrąceń ustawowych uregulowane w art. 498 k.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz z uwagi na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Uzasadniając wniosek, wskazał, że istotne zagadnienie prawne sprowadza się do kwestii możliwości dokonania potrąceń umownych pomiędzy pracodawcą a pracownikiem, a w szerszym kontekście - potrącenia umowne w stosunkach pracowniczych w świetle zasady swobody umów, w tym także umowne potrącanie wierzytelności jeszcze niewymagalnych. Uzasadniając z kolei twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, podniósł, że Sąd drugiej instancji w sposób ewidentny dokonał błędnej wykładni przepisu umowy (niezgodnej z jej literalną wykładnią, a także innymi zasadami wykładni prawa) pożyczki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa także co do kwoty 25.640,58 zł wraz ze wskazanymi w zaskarżonym wyroku odsetkami, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Jeżeli chodzi o przesłankę przedsądu określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to należy podkreślić, że zagadnienie prawne powinno występować w sprawie, co oznacza, że jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 25-26, poz. 243, oraz z 19 września 2013 r., I PK 98/13, LEX nr 1555051).

Sformułowane we wniosku zagadnienie nie występuje w niniejszej sprawie. Sąd drugiej instancji dokonał wykładni umownych postanowień stron i uznał, że przewidziana w umowie pożyczki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych możliwość potrąceń dotyczy wymagalnych wierzytelności. Nie ma zatem potrzeby rozstrzygania kwestii dopuszczalności w umowach pomiędzy pracodawcą a pracownikiem potrącania wierzytelności jeszcze niewymagalnych przez pryzmat art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p.

Jeżeli chodzi o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), to miałyby ona polegać na oczywiście błędnej wykładni postanowień umowy pożyczki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Jednakże w ramach podstaw kasacyjnych skarżący nie sformułował zarzutu naruszenia art. 65 k.c. - przepisu określającego zasady wykładni oświadczeń woli umawiających się stron. W związku z tym, argumentacja powołująca się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej nie ma pokrycia w adekwatnych do niej podstawach kasacyjnych. Sąd Najwyższy, po myśli art. 398¹³ § 1 k.p.c., jest związany nie tylko granicami zaskarżenia, ale również granicami jej podstaw. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie może zaskarżonego wyroku poddać kontroli z punktu widzenia naruszeń innych

przepisów niż wskazane w podstawach kasacyjnych, co prowadzi do wniosku, że wniesiona skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.